

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

EN KATT-ANKA	13
STRUTSRALLY	25
EN MASSA BLING-BLING	35
BLOMHISSEN	49
HEMLIGA BORDSKODER	59
DEN MÖRKASTE KRAFTEN	69
RUMPSÄKRADE SÄTEN	81
ONDSKEMÄTAREN	89
GÄNGLEDAREN TANT G	97
DOOOONG!	109
TJONGEN	119
BREVLÅDA 42	129
FLÄSKPROPP!	143
RUNDA BLABBOR OCH PADDAGOGER	153
SMYGFOTOGRAFERING	165
NYA PLANER SMIDS	177
VÄRLDENS BÄSTA DRONTA	187
EN RÄDDANDE DROPPE	197

EN KATT-ANKA

NÄR STORTRUT, SIGGE. Musse och Helium stod omringade av Bulldozers fladdermössvakter, kunde de konstatera att Bulldozers ö inte direkt bjudit på något mysigt välkomnande.

Bulldozer, som också stod inne i ringen, tittade skeptiskt på dem innan han återigen, högt och ljudligt, ropade:

– DANTELANTE!

Sedan blängde han irriterat på fladdermusledaren som genast flaxade upp i luften, flög bort mot berget, in i dödskallemunnen och försvann. Bulldozer stod kvar och tittade iskallt på dem. Han släppte inte sina nyanlända gäster med blicken för en sekund.

– Det verkar som om ledaren flög iväg för att hämta någon, viskade Helium.

– Förmodligen någon som heter *Dantelante*, jamade Sigge och försökte se om någon dök upp där borta vid bergsgapet.

Musses ben skakade som kokt spagetti.

– Det kommer säkert ut en jättefarlig varelse för att äta upp oss till middag, pep han nervöst. Jag har sett det hända på film. Det är det absolut bästa sättet att bli av med någon utan att lämna avslöjande spår efter sig. Jag tror att det är därför de flesta djur och varelser som tar sig till den här ön aldrig kommer härifrån!

Helium la en lugnande tass om sin brors axlar och sa:

– Inga katastroftankar nu, Musse, det är onödigt att föreställa sig dåliga händelser innan de ens har inträffat. OM det skulle hända något tråkigt så räcker det med att uppleva det då, alltså bara en gång. Andas lugnt nu, så tar vi en sak i taget.

Musse nickade och höll med henne. Det stämde. Just nu hittade han ju faktiskt bara på en massa hemska saker i sina tankar. Han hade verkligen ingen aning om vad som var på väg att hända. Och om inget jobbigt hände, då hade han ju bara mått dåligt helt i onödan. Han hade verkligen en klok syster.

Bulldozer, som hörde vad de två småtassarna pratade om, log nöjt. Han verkade road över att de nyanlända gästerna var så rädda.

Plötsligt hörde de en massa klampande steg inifrån döds-kalletunneln. Fladdermusledaren kom utflygande med en hiskelig fart, och efter honom kom något som liknade en stor ... *struts!* Nu sträckte Stortrut lite extra på halsen. En till stor fågel? Intressant, tänkte han. Sedan såg han något mycket märkligt.

– Åh, herregud, där är de ju! gapade han märkbart förvånad.

– Vilka då? undrade Helium nyfiket.

– Ministrutsarna! utbrast Stortrut och pekade med hela vingen mot två små lustiga djur som sprang bakom den stora strutsen.

– Värst vad du verkar intresserad av mina ministrutsar, sa Bulldozer och tittade misstänksamt på Stortrut.

– Nääää ... alltså ... De är så gulliga, det var det jag reagerade på ... Och så kul att se dem i verkliga livet. Jag har bara hört talas om ministrutsar förut.

Svaret verkade lugna Bulldozer. Stortrut, däremot, kunde inte sluta tänka på de små strutsarna. Att de var två

stycken fick honom att fundera ett extra varv. Han mindes nämligen att Quantina berättat för honom om just två ministrutsar som försvunnit spårlöst från Zoodalien för inte så länge sedan. Och han mindes också att han och hans sällskap absolut inte fick nämna Quantinas namn inför Bulldozer. Det hade Quantina gett dem stränga order om. Ifall Bulldozer fick höra hennes namn, skulle han förmodligen porta dem alla. Som tur var kom Stortrut ihåg det, trots den stressade situation de nu befann sig i.

Sigge, Musse och Helium kikade fascinerat på de två ministrutsarna genom en smal springa mellan fladdermössens vingar. Plötsligt tvärnitade de tre strutsarna så att dammet yrde utanför ringen. Så här på närmare håll såg man att ministrutsarna verkligen var små. De ser ut som kycklingungar, tänkte Stortrut. Små kycklingar med stolpiga ben och låååånga, smala halsar. I samma ögonblick som Bulldozer slog ihop sina tentakler, öppnade fladdermössen upp en lucka ut mot de tre strutsarna. Bulldozer tog sakta några steg framåt.

– Varför tog det sån tid innan du kom, Dantelante? frågade han och såg missnöjt på den stora strutsen.

– Jag lyssnade på hög musik, svarade hon.

Bulldozer vred lite olustigt på sig.

– Musik? upprepade han och skakade på huvudet. Vad pratar du för struts ... Nej, jag menar strunt, rättade Bulldozer sig.

– Jag sa att jag lyssnade på väldigt höööög musik. Det var därför jag inte hörde när du ropade på mig, svarade Dantelante.

– Hög musik ... På denna ö?

Bulldozer harklade sig och försökte samtidigt få ögonkontakt med strutsen.

– Det låter orimligt, fortsatte han sedan och sparkade till Dantelante lite på hennes ena fågeltå.

– Eeeller ... Jag menar att jag drömde att jag lyssnade på hög musik och det var därför jag inte hörde dig, rättade sig strutsen.

Bulldozer log stolt.

– Det var väl det jag tänkte. Någon musik har vi knappast på min kusliga ö!

Alla svalde hårt och kände hur skräcken återigen kröp in under deras skinn.

Trots den hemska stämningen kunde Musse inte sluta titta på Dantelantes ögonfransar. De var väldigt långa, täta

och såg tunga ut. Ögonfransarna hängde ner över halva ögat på ett sätt som fick Dantelante att se ut som om hon var på väg att somna. Musse la även märke till att hon hade betydligt färggrannare fjädrar än en vanlig struts. Faktum var att hon såg ut att ha mer av precis allting. Mycket fascinerande.

– De här nya gästerna vet inte vad de har givit sig in på, som vågat ta sig hit till mitt högkvarter, sa Bulldozer. Men när de ändå har rest så långt och lyckats nå ända fram, tycker jag att de ska få reda på det. Så... Dantelante,

du tar hand om katten, och ni, ministrutsar, ni tar hand om småtassarna.

Strutsarna nickade.

– Vad ska ni göra med oss? pep Helium oroligt.

– Det kommer ni snart att få veta. Det vill säga ... ifall ni överlever.

Stortrut vecklade återigen ut sina vingar och la dem beskyddande runt sina vänner.

Bulldozer tittade på honom.

– Det är bussigt av dig att du försöker skydda dina vänner, men nu finns det inget mer du kan göra för dem. Du kommer inte att få följa med in i mitt högkvarter, utan måste omedelbart lämna ön och flyga tillbaka ... varifrån du nu kom.

– Jag vägrar att lämna mina kompisar, svarade Stortrut med ett mod i rösten som de andra aldrig tidigare hade hört.

Men just som han hade sagt det, flög inte mindre än tio fladdermöss ner och puttade hotfullt bort Stortrut från de andra.

– Jag tror inte att du vill ta reda på vad som händer med dig om du inte gör som vi befäller, sa Bulldozer bestämt.

– Gör bara som de säger, skrek Helium till Stortrut. Vi vill inte att du ska bli skadad.

Sigge och Musse höll med.

När Stortrut med allvarlig blick tittade ner på sina nya vänner, såg de att några små tårar letade sig nerför hans fågelkinder.

– Det här känns inte alls bra, snyftade han. Snälla, åk med mig hem igen och strunta i det här.

Musse och Helium förklarade med tunga hjärtan att *om* de skulle ha en chans att hitta sina föräldrar, så hade de inget annat val än att följa med Bulldozer nu.

– Vi måste göra detta, sa Helium.

– Ja, så är det, snörvlade Musse. Så flyg hem nu och hälsa Qua...

– QUACK, QUACK!!! gapade Sigge rakt ut och avbröt Musse.

Bulldozer tittade förvånat på katten.

– Hur står det till? undrade han.

– BRA, TACK. SJÄLV? svarade Sigge.

Alla tyckte att han betedde sig mycket underligt.

– Varför kvackar du? Du vet väl om att du är en katt?
sa Bulldozer fundersamt.

Han synade Sigge lite extra, som för att undersöka saken.
– ABSOLUT ... QUACK, QUACK... JAG BARA
ÄLSKAR ORDET! QUUUUAACK!

Nu förstod Helium vad Sigge höll på med och började fnissa. Sedan föll poletten ner även för Musse. Sigge hade hindrat honom från att säga ”hälsa Quantina”. Om han skulle ha sagt det hade allt förstörts på en enda sekund.

– Han tror ibland att han är en stor anka, sa Musse och log retsamt mot Sigge.

Musse passade på att busa med Sigge nu när han inte kunde säga emot.

Sigge tyckte att Musse drog ut lite väl mycket på deras lilla teaterspel och blängde surt på honom.

Bulldozer verkade road.

– Många knäppgökar har man träffat på genom åren. Men en katt som tror att han är en anka, det tar nog priset, sa han.

Alla började skratta högt. Till slut stämde till och med Sigge in i skrattet. Han kunde inte riktigt bli sur, för han hade ju ändå lyckats med det viktigaste: att få in Musse, Helium och sig själv i gängledarens högkvarter. Men, skulle han ångra det snart?